

Kniha Daniel — číslo šesťdesiatjeden

Odhaľovanie prorockej tapisérie: Pochopenie Danielových videní, zmluvy a času zapečatenia v posledných dňoch

Jeff Pippenger

2024-01-25

Gabriel prišiel k Danielovi v deviatej kapitole, aby mu udelil schopnosť a porozumenie pre obe videnia, ktoré boli predstavené v ôsmej kapitole.

A poučil ma, hovoril so mnou a riekol: Ó, Daniel, teraz som vyšiel, aby som ti udelil múdrosť a porozumenie. Na začiatku tvojich úpenlivých modlitieb vyšiel rozkaz, a ja som prišiel, aby som ti to oznámil; lebo si veľmi milovaný. Preto pochop tú vec a venuj pozornosť videniu. Daniel 9:22, 23.

Aby Daniel mal „porozumenie“, ktoré potreboval, Gabriel mu povedal, aby porozumel tak „veci“, ako aj „videniu“. „Vec“ bola videním pošliapania svätyne a zástupu a „videnie“ bolo videním zjavenia sa 22. októbra 1844. Sestra Whiteová takisto zdôrazňuje tieto dve videnia, keď nás informuje, že Daniel sa usiloval pochopiť vzťah medzi sedemdesiatročným zajatím a dvetisícristo rokmi. Sedemdesiat rokov je to, čo Gabriel označil ako „vec“, a „videnie“ bolo dvetisícristo rokov. Daniel predstavuje „múdрых“ posledných dní, keď Gabriel podáva výklad dvetisícristo rokov. „Múdri“ vo výklade, ktorý podáva Gabriel, rozoznávajú tak „vec“, ako aj „videnie“; bezbožní tomu nerozumejú. Milleriti porozumeli „veci“ i „videniu“, avšak len obmedzeným spôsobom.

Štyristo deväťdesiat rokov doby skúšky bolo obdobím založeným na štyristo deväťdesiatich rokoch vzbury proti zmluve „sedemnásobne“, predstavenej v Levitikovi dvadsaťpäť a dvadsaťšesť. Sedemdesiat rokov zajatia bolo súčtom všetkých rokov, počas ktorých krajine nebolo dovolené užívať si svoj odpočinok.

Týždeň, počas ktorého Kristus potvrdil zmluvu s mnohými, bol ilustráciou sporu o jeho zmluvu, ako je znázornený dvoma obdobiami tisíc dvestošesťdesiatich dní. Tento prorocký týždeň bol rozdelený krížom, ktorý predstavuje pečať Božiu.

„Čo je pečať živého Boha, ktorá je vložená na čelá Jeho ľudu? Je to znamenie, ktoré môžu čítať anjeli, nie však ľudské oči; lebo anjel skazy musí vidieť toto znamenie vykúpenia. Chápavá myseľ videla znamenie kríža Golgoty na Pánových adoptovaných synoch a dcérach. Hriech prestúpenia Božieho zákona je odstránený. Majú na sebe svadobné rúcho a sú poslušní a verní voči všetkým Božím prikázaniam.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 52.

Ten týždeň predobrazoval dve obdobia po tisícdvestosešťdesiatich rokoch, rozdelené nedeľným zákonom roku 538 (znakom šelmy), počas ktorých pohanstvo a potom pápežstvo pošliapavali svätyňu i zástup. Po tisícdvestosešťdesiat dní Kristus vydával svoje svedectvo, potom počas ďalších tisícdvestosešťdesiatich dní Kristus vydával to isté svedectvo prostredníctvom svojich učeníkov. Po tisícdvestosešťdesiat rokov satan vydával svoje svedectvo prostredníctvom pohanstva

a potom počas ďalších tisícdvestosešťdesiatich rokov satan vydával svoje svedectvo prostredníctvom pápežstva.

Zmluva, ktorá sa pre neposlušnosť starovekého Izraela stala Božou „žalobou“, bola zmluvou z dvadsiatej piatej kapitoly Levitika, ktorá ustanovovala odpočinok krajiny a jubileum, ktoré sa malo sláviť každý štyridsiaty deviaty rok.

A Hospodin hovoril Mojžišovi na vrchu Sinaj a riekol: Hovor synom Izraelovým a povedz im: Keď vojdete do krajiny, ktorú vám dávam, vtedy bude zem svätiť sobotu Hospodinovi. Šesť rokov budeš osievať svoje pole a šesť rokov budeš orezávať svoju vinicu a zbierať jej úrodu. Ale v siedmom roku bude mať zem sobotu odpočinku, sobotu Hospodinovu; nebudeš osievať svoje pole ani orezávať svoju vinicu. To, čo samo od seba vzíde po tvojej žatve, nebudeš žať, ani nebudeš zbierať hrozno zo svojej neošetrovanej vinice, lebo je to rok odpočinku pre zem. A sobota zeme bude vám na pokrm: tebe i tvojmu sluhovi, i tvojej dievke, i tvojmu nádenníkovi, i cudzincovi, ktorý sa zdržuje s tebou, aj tvojmu dobytku a zveri, ktorá je v tvojej krajine; všetka jej úroda bude na pokrm. A odpočítaš si sedem sobôt rokov, sedem ráz sedem rokov; a čas siedmich sobôt rokov bude ti štyridsaťdeväť rokov. Potom dáš zatrúbiť na jubilejnú trúbu desiateho dňa siedmeho mesiaca; v deň zmierenia dáte trúbiť na trúbu po celej svojej krajine. A posväťte päťdesiaty rok a vyhlásite slobodu po celej krajine všetkým jej obyvateľom; bude vám jubileom; a každý sa navráti k svojmu vlastníctvu a každý sa navráti k svojej rodine. Ten päťdesiaty rok vám bude jubileom; nebudete siať ani žať to, čo v ňom samo od seba vzíde, ani zbierať hrozno z jeho neošetrovanej vinice. Lebo je to jubileum; bude vám sväté; budete jesť jeho úrodu priamo z poľa. V tomto jubilejnom roku sa každý navráti k svojmu vlastníctvu. Levitikus 25:1–13.

Prvé obdobie proroctva o dvetisícristo rokoch, podobne ako týždeň, v ktorom Kristus potvrdil zmluvu, a štyristodeväťdesiat rokov, je priamo spojené so „siedmimi časmi“ v 25. a 26. kapitole Levitikus.

Vedz teda a rozumej: od vydania príkazu obnoviť a vybudovať Jeruzalem až po Mesiáša, Knieža, uplynie sedem týždňov a šesťdesiatdva týždňov; ulica bude znovu vystavaná i hradba, a to v časoch súženia. Daniel 9:2.

Šesťdesiatdeväť týždňov, počínajúc rokom 457 pred Kr., vás privádza ku Kristovmu krstu a k začiatku týždňa, v ktorom potvrdil zmluvu, ktorá bola zmluvou Božieho „sporu“. Bol tu však týždeň týždňov (štyridsaťdeväť rokov), ktorý bol od šesťdesiatich deviatich týždňov oddelený výrazom „sedem týždňov a šesťdesiatdva týždňov“. Počínajúc rokom 457 pred Kr. malo nastať štyridsaťdeväť rokov, čo je jasný odkaz na zmluvu v dvadsiatej piatej kapitole Levitika a na slávenie jubilea. Tých štyridsaťdeväť rokov bolo nielen symbolom jubilejných cyklov, ale aj Turíc, ktoré sú päťdesiatym dňom nasledujúcim po štyridsiatich deviatich dňoch sviatku týždňov.

Prvých štyridsaťdeväť rokov z dvetisícristo rokov, štyristodeväťdesiat rokov a týždeň, v ktorom bola potvrdená zmluva, sú všetky priamo spojené s dvetisícpäťstodvadsiatimi rokmi, znázornenými ako „sedem časov“ v 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitole. Každý prvok proroctva o dvetisícristo rokoch je priamo spojený so „siedmimi časmi“, ktoré adventizmus v roku 1863 odložil bokom a zavrhol. „Sedem časov“ je symbolom jubilejnej zmluvy, a z tohto dôvodu

treba tiež poznamenať, že keď sa dňa 22. októbra 1844 skončilo dvetisícristo rokov, práve v ten deň sa skončilo aj dvetisícpäťstodvadsať rokov, lebo Mojžiš zaznamenal v 3. Mojžišovej, v dvadsiatej piatej kapitole:

A spočítaš si sedem týždňov rokov, sedemkrát sedem rokov; a čas siedmich týždňov rokov bude pre teba štyridsaťdeväť rokov. Potom dáš zatrúbiť na jubilejnú trúbu desiateho dňa siedmeho mesiaca; v deň zmierenia dáte trúbiť na trúbu po celej svojej krajine. Levitikus 25:8, 9.

Každé prorocké obdobie v rámci dvetisícristo rokov je priamo spojené so „siedmimi časmi“ z 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly, vrátane dňa, keď sa obe prorocké obdobia skončili. Prvých štyridsaťdeväť rokov označovalo dielo znovuvybudovania a obnovenia Jeruzalema, ktoré malo byť dokonané, keď Boží ľud vyjde z Babylonu. Chrám bol dokončený pred tretím výnosom, tak ako bol milleritský chrám dokončený pred príchodom tretieho anjela. Po roku 457 pred Kr. však ešte „ulica“ musela byť „znovu vystavaná, i hradba, a to v ťažkých časoch“. Ako Alfa a Omega Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom, a po 22. októbri 1844 mali milleriti dokončiť „ulicu“ i „hradbu“, „v ťažkých časoch“.

Sestra Whiteová označuje doslovný ochranný múr okolo Jeruzalema za symbol Božieho zákona a bezprostredne po 22. októbri 1844 boli verní uvedení do nebeskej svätyne a rozpoznali Boží zákon (múr). Aby rozpoznali Boží zákon vrátane soboty, boli milleriti privedení späť k zmluve starovekého Izraela. Obnovenie doslovnej „ulice“ je obnovením, ktoré sa duchovne uskutočnilo, keď sa milleriti vrátili k Jeremiášovým „starým chodníkom“. „Časy súženia“, ktoré mali nastať v období, keď sa ustanovovali múr a ulica, sa mali naplniť po roku 1844 a občianska vojna, ktorá sa vtedy približovala a čoskoro sa v týchto dejinách aj začala, predstavovala tieto časy súženia.

Keby boli bývali verní, boli by dosiahli symbolický päťdesiaty rok jubilea (keď sú prepustení otroci), ktorý bol zároveň znázornený päťdesiatym dňom Letníc (keď posolstvo oslobodenia vychádza do celého sveta). No po roku 1844 sa väčšina postavila proti svetlu o sobote a v roku 1863 zavrhl aj Mojžišovo posolstvo („sedem časov“), ktoré im bolo zvestované prostredníctvom Eliáša (Williamu Millera). Inými slovami, odvrátili sa od „ulice“ (starých chodníkov), ktorú mali obnoviť a po nej chodiť.

Ježiš vždy znázorňuje koniec počiatkom, a keď sa podobenstvo o desiatich pannách v posledných dňoch opakuje, dielo obnovy Jeruzalema sa má opäť uskutočniť. „Ulica i múr“ budú vybudované v „časoch súženia“. Teraz vstupujeme do týchto časov súženia. Dvadsiaty druhý október 1844 je predobrazom čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona, takže keď nastane „hodina veľkého zemetrasenia“ zo Zjavenia jedenástej kapitoly, ulica i múr budú vybudované v časoch súženia. Teraz tieto časy súženia označíme ako „rozhnevanie národov“, vyvolané stupňujúcim sa vojnovým pôsobením islamu.

Keď vysvetľovala to, čo bolo predtým napísané o „čase súženia“, podala vysvetlenie, ktoré je zaznamenané v knihe Early Writings.

„1. Na strane 33 je uvedené toto: ‚Videla som, že svätá sobota je a bude oddelujúcim múrom medzi pravým Božím Izraelom a neveriacimi; a že sobota je veľkou otázkou, ktorá zjednotí srdcia Božích drahých, očakávajúcich svätých. Videla som, že Boh má deti, ktoré sobotu nevidia ani nezachovávajú. Neodmietli svetlo o nej. A na začiatku času súženia sme boli naplnení Svätým Duchom, keď sme vyšli a plnšie hlásali sobotu.‘“

„Tento pohľad bol daný v roku 1847, keď len veľmi málo adventných bratov zachovávalo sobotu, a z nich len málo predpokladalo, že jej zachovávanie je natoľko dôležité, aby vytváralo deliacu čiaru medzi Božím ľudom a neveriacimi. Teraz sa začína ukazovať naplnenie tohto pohľadu. ‚Začiatok toho času súženia,‘ o ktorom sa tu hovorí, nevzťahuje sa na čas, keď sa rany začnú vylievať, ale na krátke obdobie tesne predtým, než budú vyliate, kým je Kristus vo svätyni. V tom čase, keď sa dielo spasenia uzatvára, bude na zem prichádzať súženie a národy sa budú hnevať, no budú zadržované, aby neprekazili dielo tretieho anjela. V tom čase príde ‚neskorý dážď,‘ čiže občerstvenie od prítomnosti Pána, aby dal moc hlasnému volaniu tretieho anjela a pripravil svätých obstať v období, keď bude vyliatych sedem posledných rán.“ Early Writings, 85.

Existuje „krátke obdobie času“, ktoré predchádza uzavretiu času milosti, keď „národy sa budú hnevať, a predsa budú zadržované“. V tom istom čase prichádza „pozdný dážď“. „Rozhnevanie národov“ je symbol, ktorý je označený v jedenástej kapitole Zjavenia.

A národy sa rozhnevali, i prišiel tvoj hnev a čas mŕtvych, aby boli súdení, a aby si dal odmenu svojim sluhom, prorokom, aj svätým, i tým, ktorí sa boja tvojho mena, malým i veľkým, a aby si zahubil tých, ktorí hubia zem. Zjavenie 11:18.

Sestra Whiteová sa vyjadruje k tomuto veršu.

„Videla som, že hnev národov, Boží hnev a čas súdiť mŕtvych boli oddelené a odlišné, jeden nasledoval po druhom; takisto aj to, že Michael ešte nepovstal a že čas súženia, akého ešte nikdy nebolo, sa ešte nezačal. Národy sa teraz roznevulujú, ale keď náš Veľkňaz dokončí svoje dielo vo svätyni, povstane, oblečie si rúcho pomsty, a potom bude vyliatych sedem posledných rán.“

„Videla som, že štyria anjeli budú zadržávať štyri vetry, kým nebude Ježišovo dielo vo svätyni dokonané, a potom prídu sedem posledných rán.“ Early Writings, 36.

„Rozhnevanie sa národov“ nastáva tesne pred uzavretím času milosti, lebo po ňom nasleduje „Boží hnev“. „Boží hnev“ prichádza, keď sa uzatvára čas milosti, a výraz „čas súdiť mŕtvych“ sa vzťahuje na súd, ktorý prebieha počas milénia, a nevzťahuje sa na súd nad mŕtvymi, ktorý sa začal v roku 1844.

A videl som anjela zostupovať z neba; mal kľúč od bezodnej priepasti a v ruke veľkú reťaz. I chytil draka, toho starodávneho hada, ktorý je diabol a satan, a zviazal ho na tisíc rokov; a uvrhol ho do bezodnej priepasti, zavrel ju a zapečatil nad ním, aby už viac nezvádzal národy, dokiaľ sa nedovŕši tisíc rokov. Potom musí byť na krátky čas prepustený. A videl som tróny, a posadili sa na ne, a bol im daný súd; a videl som duše tých, ktorí boli s'atí pre svedectvo Ježišovo a pre slovo Božie a ktorí sa neklaňali šelme ani jej obrazu a neprijali jej znamenie na

svoje čelo ani na svoju ruku; a ožili a kraľovali s Kristom tisíc rokov. Zjavenie 20:1–4.

Súd, ktorý je „daný“ svätým, poukazuje na to, že počas milénia budú vynášať súd nad bezbožnými, nie na to, že oni sami sú súdení.

„Počas tisíc rokov medzi prvým a druhým vzkriesením prebieha súd nad bezbožnými. Apoštol Pavol poukazuje na tento súd ako na udalosť, ktorá nasleduje po druhom príchode. ‚Nesúďte teda nič pred časom, dokiaľ nepríde Pán, ktorý aj osvetlí, čo je skryté v tme, a vyjaví úmysly srdce.‘ 1. Korint'anom 4:5. Daniel vyhlasuje, že keď prišiel Starodávny dní, ‚súd bol odovzdaný svätým Najvyššiemu.‘ Daniel 7:22. V tom čase spravodliví kraľujú ako králi a kňazi Bohu. Ján v Zjavení hovorí: ‚Videl som tróny, a posadali sa na ne, a bol im daný súd.‘ ‚Budú kňazmi Boha a Krista a budú s Ním kraľovať tisíc rokov.‘ Zjavenie 20:4, 6. Práve v tom čase sa, ako predpovedal Pavol, ‚svätí budú súdiť svet.‘ 1. Korint'anom 6:2. V spojení s Kristom súdia bezbožných, porovnávajú ich skutky so zákonníkom, Bibliou, a rozhodujú o každom prípade podľa skutkov vykonaných v tele. Potom sa odmeriava podiel utrpenia, ktoré musia bezbožní znášať, podľa ich skutkov; a zaznamenáva sa proti ich menám v knihe smrti.“

„Aj satan a zlí anjeli sú súdení Kristom a Jeho ľuďom. Pavol hovorí: ‚Neviete, že budeme súdiť anjelov?‘ Verš 3. A Júda vyhlasuje, že ‚anjelov, ktorí nezachovali svoje pôvodné postavenie, ale opustili svoj vlastný príbytok, zachoval vo večných putách pod temnotou na súd veľkého dňa.‘ Júda 6.

„Na konci tisícročia nastane druhé vzkriesenie. Vtedy budú bezbožní vzkriesení z mŕtvych a predstúpia pred Boha na vykonanie ‚napísaného súdu.‘ Tak teda Zjavovateľ po opise vzkriesenia spravodlivých hovorí: ‚Ale ostatní mŕtvi neožili, kým sa nedovŕšilo tisíc rokov.‘ Zjavenie 20,5. A Izaiáš o bezbožných vyhlasuje: ‚Budú zhromaždení, ako sa zhromažďujú väzni do jamy, a budú zavretí v žalári, a po mnohých dňoch budú navštívení.‘ Izaiáš 24,22.“ Veľký spor vekov, 660, 661.

Je teda zrejmé, že „roznevanie národov“ sa vzťahuje na „časy súženia“, ktoré prichádzajú na svet pred uzavretím času milosti, a že keď „sú národy roznevané“, sú zároveň „zadržívané“.

„Videla som, že hnev národov, Boží hnev a čas súdu nad mŕtvymi boli oddelené a odlišné, pričom jedno nasledovalo po druhom.“ Early Writings, 36.

V čase, keď sa „národy rozhnevali“, začína padať neskorý dážď.

„V tom čase, keď sa dielo spasenia bude uzatvárať, príde na zem súženie a národy sa budú hnevať, no budú zadržívané, aby neprekazili dielo tretieho anjela. V tom čase príde ‚pozdňý dážď‘, čiže občerstvenie od prítomnosti Pána, aby dal moc hlasnému volaniu tretieho anjela a pripravil svätých, aby obstáli v období, keď bude vyliatych sedem posledných rán.“ Early Writings, 85.

Prichádza chvíľa, keď sa „národy rozhnevajú“, no súčasne sú „zadržívané“. Práve vtedy Kristus ustanovuje svoje kráľovstvo slávy, lebo svoje kráľovstvo ustanovuje v čase neskorého dažďa.

„Neskorý dážď prichádza na tých, ktorí sú čisti — vtedy ho všetci prijímú tak ako kedysi.“

„Keď štyria anjeli pustia, Kristus zriadi svoje kráľovstvo. Nikto neprijme neskorý dážď okrem tých, ktorí robia všetko, čo môžu.“ Spalding and Magan, 3.

Dva predchádzajúce úryvky z Early Writings uvádzajú, že keď sa národy rozhnevajú a súčasne sú „zadržované“, štyria anjeli zadržávajú štyri vetry. Rozhnevanie národov je teda znázornené ako „štyri vetry“. Tiež poznamenala, že v čase, keď štyria anjeli zadržávajú rozhnevované národy, príde neskorý dážď. Časové obdobie, ktoré sa začína príchodom neskorého dažďa, čo je zároveň čas, keď sa národy rozhnevajú, a predsa sú zadržované, trvá až dovtedy, kým Michael povstane a uzavrie sa ľudská skúšobná doba. Toto časové obdobie je obdobím, keď sa uzatvára spasenie, a preto predstavuje posledné Kristovo dielo vo Svätyni svätých, ktoré je označené ako obdobie, keď buď vymazáva hriechy ľudí, alebo ich mená z kníh súdu. Toto časové obdobie, keď anjeli zadržávajú štyri vetry, je časom zapečatovania sto štyridsaťštyri tisíc.

Islam tretieho Beda je mocnosťou, ktorá „hnevala národy“, a tretie Beda prišlo 11. septembra 2001, no islam bol okamžite „zadržaný“. „Východný vietor“ je symbolom islamu a Izaiáš označuje „východný vietor“ za „prudký vietor“, ktorý Boh „zadržáva“ (obmedzuje). Vojna islamu je opakovane zobrazovaná ako žena v pôrodných bolestiach, lebo ide o stupňujúce sa vojnové ťaženie, ktoré sa začalo 11. septembra 2001, keď zostúpil mocný anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly, čo bolo vyznačené zrútením veľkých budov mesta New York.

„Teraz prichádza správa, že som vyhlásila, že New York má byť zmietnutý prívalovou vlnou? To som nikdy nepovedala. Povedala som, keď som hľadala na veľké budovy, ktoré tam vyrastali, poschodie za poschodím: ‚Aké strašné výjavy nastanú, keď Pán povstane, aby hrozne zatriasol zemou! Vtedy sa naplnia slová zo Zjavenia 18,1–3.‘ Celá osemnásta kapitola Zjavenia je varovaním pred tým, čo prichádza na zem. Nemám však nijaké osobitné svetlo, pokiaľ ide o to, čo má prísť na New York, iba že viem, že jedného dňa budú veľké budovy tam zvrhnuté obrácaním a prevracaním Božej moci. Zo svetla, ktoré mi bolo dané, viem, že vo svete je skaza. Jedno slovo od Pána, jeden dotyk jeho mocnej sily, a tieto mohutné stavby padnú. Nastanú výjavy, ktorých hrôzostrašnosť si nedokážeme predstaviť.“ Review and Herald, 5. júla 1906.

Na mapách z rokov 1843 a 1850 je islam znázornený ako „vojnové kone“. V deviatej kapitole Zjavenia, kde je predstavený islam prvého a druhého beda, je povaha islamu určená menom kráľa islamu.

A mali nad sebou kráľa, anjela priepasti; jeho meno je po hebrejsky Abaddon a po grécky má meno Apollyon. Zjavenie 9,11.

Tento verš, ktorým je deviata kapitola a jedenásty verš, prorocky označuje, že či už je v Starej zmluve (hebrejčine) alebo v Novej zmluve (gréčtine) vyjadrený, charakter islamu je Abaddon alebo Apollyon. Obe mená znamenajú „skazu a smrť“.

„Anjeli zadržávajú štyri vetry, predstavené ako rozzúrený kôň usilujúci sa vytrhnúť a prehnat sa po povrchu celej zeme, nesúc na svojej ceste skazu a smrť.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 217.

Štyri vetry sú divokým koňom biblického proroctva, ktorý sa usiluje vytrhnúť. Jednou z prorockých charakteristík tohto divokého koňa je, že je zadržovaný, no usiluje sa vytrhnúť a priniesť na celú zem „skazu a smrť“.

V ďalšom článku sa budeme týmito témam venovať aj naďalej.

„Ó, keby mal Boží ľud zmysel pre hroziacu skazu tisícov miest, ktoré sú už takmer vydané modlárstvu! Mnohí z tých, ktorí by mali hlásať pravdu, však obviňujú a odsudzujú svojich bratov. Keď na mysle zostúpi Božia obracajúca moc, nastane zjavná zmena. Ľudia nebudú mať sklon kritizovať a rúcať. Nebudú stáť na mieste, ktoré bráni svetlu svietiť svet. Ich kritizovanie, ich obviňovanie prestane. Sily nepriateľa sa zhromažďujú do boja. Pred nami sú tvrdé zápasy. Zomknite sa, moji bratia a sestry, zomknite sa. Spojte sa s Kristom. Nehovorte: Sprisahanie!... a nebojte sa toho, čoho sa oni boja, ani sa nestrachujte. Hospodina zástupcov, jeho pokladajte za svätého; nech je on vašou bázňou a nech je on vašou hrôzou. A on vám bude svätynou; ale obom domom Izraelovým kameňom úrazu a skalou pohoršenia, obyvateľom Jeruzalema osídлом a pascou. A mnohí z nich sa potknú, padnú a rozbijú sa, zamotajú sa do osídla a budú lapení.“

„Svet je divadlom. Herci, jeho obyvatelia, sa pripravujú zohrať svoju úlohu v poslednej veľkej dráme. Na Boha sa prestalo hľadiť. Medzi veľkými masami ľudstva niet jednoty, iba ak sa ľudia spájajú, aby uskutočnili svoje sebecké zámery. Boh na to hľadí. Jeho zámery vzhľadom na jeho vzbúrených poddaných sa naplnia. Svet nebol odovzdaný do rúk ľudí, hoci Boh na istý čas dopúšťa, aby vládli živly zmätku a neporiadku. Sila zdola pôsobí, aby privodila posledné veľké výjavy tejto drámy,—Satan prichádza ako Kristus a pôsobí so všetkou zvodnosťou nepravosti medzi tými, ktorí sa navzájom viažu v tajných spolkoch. Tí, ktorí sa poddávajú vášni spolčovania, uskutočňujú plány nepriateľa. Príčina bude nasledovaná následkom.“

„Prestúpenie takmer dosiahlo svoju hranicu. Svet naplňa zmätok a na ľudské bytosti má čoskoro doľahnúť veľká hrôza. Koniec je veľmi blízko. My, ktorí poznáme pravdu, by sme sa mali pripravovať na to, čo má čoskoro doľahnúť na svet ako zdrvivúce prekvapenie.“ Review and Herald, 10. september 1903.